

Evigheden? Dersom han havde villet det, kunde han ogsaa godt selv have siddet derovre i København med et landskendt Navn og haft baade Universitetsprofessorer og endnu mere højnæsedede Personer rendende paa sine Trapper. Det var saamænd ikke mere end et Par Dage siden han igen havde faaet en Opfordring til at overtage Folketingskresen her for at bevare den for Demokratiet.

Torben trak sig mere og mere ud af Samtalen. Han var glad ved at sidde et Øjeblik uforstyrret med sine egne Tanker. Længe kunde han dog ikke tie med den store Nyhed. Men da han vilde begynde paa en Forklaring, gik den hurtigt i Urede for ham.

»Fortæl selv, Asmus!« sagde han og strøg sig over Panden.

Mads Vestrups mørkegraa Øjne flyttede sig mistroisk fra den ene til den anden under Professorens Fortælling. Han var i Begyndelsen mest tilbøjelig til at tro, at den var et Forsøg paa at have ham tilbedste. Men ogsaa da han havde forstaaet, at det var Alvor, forholdt han sig tavs. Noget i den Tone, hvori denne Videnskabens nye Sejr over Døden blev forkyndt, fik ham til at slaa Blikket ned.

Vendt mod Torben sagde han tilsidst ganske kort og uden at ytre nogen særlig Forbavselse, at dersom det virkelig skulde vise sig at være Vorherres Hen-